

SOTA LA BOIRA – Olga Morote

14.01.2014 | 07:24

OLGA MOROTE Hem encetat un nou any enmig de boires i forts temporals. Potser són el preludi del que ens espera al llarg del 2014. Potser no. Ja ho anirem veient. De moment, sembla que malgrat les dificultats econòmiques que ja sabem que vénen de lluny, hi ha hagut una lleugera remuntada pel que fa al comerç gironí respecte a l'any passat per aquestes mateixes dades. En canvi, l'aeroport de Girona ha registrat el nombre de passatgers més baix des de l'any 2003. Sota la boira en què vivim a molts nivells i amb la retallada de rutes aèries des de l'aeroport gironí per part de la companyia irlandesa, la gent s'ho pensa dues vegades abans d'emprendre el vol. En tots els sentits. Tot i que hi ha dies que és el que ens vindria més de gust. Comprar un bitllet i volar no gaire lluny, escoltar parles diverses sobre temes diversos, respirar aires nous i tornar renovats. Desconnectats. En temps de crisi, però, el més pràctic i econòmic és desconnectar-nos des de casa. No cal anar enlloc. Podem desintoxicar-nos tancant la ràdio i la televisió, deixant de banda les xarxes socials i viure i veure amb el nostres ulls la realitat propera tal com és, sota la boira, i escoltar només allò que realment val la pena. I escoltar-nos a nosaltres mateixos. Què volem i cap a on volem anar. També val la pena. Són propòsits que acostumem a fer-nos a primers d'any, d'un any que ha començat a Girona amb la tràgica notícia dels quatre morts gironins al Brasil. Em va sorprendre especialment per la joventut de les víctimes i les circumstàncies de l'accident de trànsit. En uns segons tot canvia. Es trastoca completament. Per sempre més.

L'any 2013 ha estat un any difícil al llarg del qual s'ha agreujat la situació personal de molta gent que segueix a l'atur sense expectatives de cap tipus perquè el mercat laboral no els en pot oferir o els en pot oferir de mínimes: el 40% dels contractes que es van signar a Girona l'any passat van ser a temps parcial. És lògic sentir-se enormement decebut i desenganyat de tot plegat. Tots i cadascun de nosaltres. Sota la boira. I res millor per travessar-la o resistir el seu pes que redescobrir la vida d'un home a través de les converses amb ell mateix: Nelson Mandela ens va deixar el passat desembre, després de tota una vida dedicada a la lluita antiapartheid. Els 27 anys que va passar a la presó li van ensenyar a entendre l'enemic i a defensar la reconciliació amb els blancs. El llibre *Converses amb mi mateix* (Editorial Columna) ens mostra la vida d'un home de carn i ossos, els moments més íntims i privats, les llums i les ombres del seu llarg camí. Un home que, per sobre de tot, va ser i és el símbol de la resistència personal i col·lectiva: "Els qui guanyaran un món nou no seran aquells que s'ho mirin des de la distància amb els braços plegats, sinó aquells que lluitin a l'arena, que duguin la roba esparracada per les tempestes i que hagin patit greus ferides en el transcurs de la competició. L'honor recau en aquells que mai no renunciïn a la veritat, ni tan sols quan tot sembla fosc i sinistre, aquells que ho intenten una vegada i una altra i que mai no es deixen desanimar pels insults, la humiliació o la derrota. Des de l'alba de la història, la humanitat ha honorat i respectat les persones valentes i honestes..."

La seva veu és present al llarg de les pàgines llegides. Només cal escoltar-la.

Publicat a: Diari de Girona

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/01/14/boira/651684.html?utm_source=rss